

THINK SOCIAL COHESION

आयोजक साभेदारहरू

Summit Architect

सञ्चार साभेदार

परामर्श मस्यौदा

विकसित हुँदै गरेको सामाजिक सामञ्जस्य मार्गचित्र

१६ अक्टोबरदेखि ६ नोभेम्बर २०२६ सम्म

→ विषयसूची

मार्गचित्र	3	४ जवाफदेहिता	9
पाँच प्राथमिकता, पाँच प्रस्तावित कार्य	4	५ आख्यान	10
यो मार्गचित्र कहाँबाट सुरु हुन्छ	5	सँगै राख्नुपर्ने दुई प्रस्ताव	11
१ अधिकार र जिम्मेवारी	6	यस परामर्शको विस्तार	11
२ मानिसहरूसम्म पुग्ने	7	हामी तपाईंसँग के सोधिरहेका छौं	12
३ सहभागिता	8		

SydWest, SSI र SCOA द्वारा परामर्शका लागि जारी। यो परामर्श मस्यौदाले शिखर सम्मेलन (Summit) र शिखर सम्मेलन प्रतिवेदनमार्फत पहिचान गरिएका देखा परेका पाँच प्राथमिकताहरूलाई अगाडि बढाउँछ र प्रत्येकअन्तर्गत एउटा कार्य प्रस्ताव गर्छ। प्राथमिकताहरू होऊन् वा कार्यहरू, कुनैलाई पनि शिखर सम्मेलनद्वारा पूर्ण रूपमा समर्थित वा अनुमोदित भनेर प्रस्तुत गरिएको छैन। अब तिनलाई थप विचार र संशोधनका लागि फिर्ता पठाइँदैछ। यसलाई जानीजानी अन्तिम रूप दिइएको छैन: यस ढाँचाको हरेक तत्व यस परामर्शमार्फत संशोधनका लागि खुला छ।

Think Social Cohesion (सामाजिक सामञ्जस्यबारे सोचौं) राष्ट्रिय शिखर सम्मेलनले अस्ट्रेलियामा विचारहरूको कमी छैन भन्ने देखायो। कमी छ कार्यका लागि पर्याप्त रूपमा साभा र जवाफदेही ढाँचाको।

२८ जुलाई २०२६ मा, १६० जना आमन्त्रित नेताहरूले पारामाटामा पूरै एक दिन सामाजिक सामञ्जस्यलाई बलियो वा कमजोर बनाउने अवस्थाहरूको जाँचमा बिताए। छलफलहरूमा हरेक विषयमा सहमति नभए पनि, मुख्य मन्तव्यहरू, प्यानल छलफलहरू र सहभागीहरूका योगदानहरूमा पाँच स्पष्ट प्राथमिकताहरू लगातार देखा परे। यी प्राथमिकताहरूले कार्यका लागि साभा आधार दिन्छन्, साथै दृष्टिकोणका महत्वपूर्ण भिन्नताहरू अभै कायम छन् र थप विचार आवश्यक छ भन्ने स्वीकार गर्छन्। ती पाँच प्राथमिकताहरू तल विकसित हुँदै गरेको ढाँचाका रूपमा राखिएका छन्, प्रत्येकपछि एउटा प्रस्तावित कार्य र अहिले हामी तपाईंलाई परीक्षण गर्न अनुरोध गरिरहेका प्रश्नहरू छन्।

हरेक प्रस्तावित कार्यसँग आफ्नो स्रोतबारे एउटा टिप्पणी छ: शिखर सम्मेलनको निष्कर्ष, आयोजक साभेदारहरूले त्यसपछि विकास गरेको प्रस्ताव, वा दुवै। शिखर सम्मेलन प्रतिवेदन त्यस दिनको अभिलेख हो; यो मार्गचित्रले कार्यहरूलाई हामी कसरी अगाडि बढाउन चाहन्छौं भन्ने प्रस्ताव राख्छ। हरेक कार्यलाई एउटा छुट्टै कार्यक्षेत्रका रूपमा अगाडि बढाइनेछ, र संस्थाहरूलाई योगदानका लागि आमन्त्रण गरिनेछ।

पाँच प्राथमिकता, पाँच प्रस्तावित कार्य

अपनत्व, सहभागिता र विश्वासका अवस्थाहरू निर्माण गर्दै

Think Social Cohesion (सामाजिक सामञ्जस्यबारे सोचौं) राष्ट्रिय शिखर सम्मेलनले अस्ट्रेलियामा विचारहरूको कमी छैन भन्ने देखायो। कमी छ कार्यका लागि पर्याप्त रूपमा साभा र जवाफदेही ढाँचाको। यसलाई जानीजानी अन्तिम रूप दिइएको छैन: यस ढाँचाको हरेक तत्व यस परामर्शमार्फत संशोधनका लागि खुला छ।

प्राथमिकता १

अधिकार र जिम्मेवारी

प्रणालीले के सुनिश्चित गर्नुपर्छ?

शिखर सम्मेलनबाट

छलफलहरूभर, सहभागीहरूले अधिकार, दायित्व र संस्थागत जवाफदेहिताको महत्वमा लगातार जोड दिए।

प्रस्तावित कार्य

सामाजिक सामञ्जस्यका लागि अधिकार र संस्थागत जिम्मेवारीको ढाँचा स्थापना गर्ने।

प्राथमिकता २

मानिसहरूसम्म पुग्ने

हामी कोसम्म पुग्न सकिरहेका छैनौं?

शिखर सम्मेलनबाट

चार सत्रहरूमा स्वतन्त्र रूपमा उठेको अभि चर्चापूर्ण प्रश्न हो: विद्यमान संस्था र कार्यक्रमहरू पुग्न नसकेका मानिसहरूसँग कसरी जोडिने।

प्रस्तावित कार्य

मानिसहरूसम्म पुग्ने स्थानीय पूर्वाधारमा लगानी गर्ने।

प्राथमिकता ३

सहभागिता

मानिसहरूले कसरी योगदान गर्छन्?

शिखर सम्मेलनबाट

विदेशमा हासिल गरेका सीप र योग्यताहरूको मान्यता शिखर सम्मेलनको सबैभन्दा बलियो प्रमाण भएको प्रस्ताव थियो, जुन पाँच सत्रहरूमा उठ्यो र कुनै अभिलिखित विरोध भएन।

प्रस्तावित कार्य

सीपहरूलाई उपयोगमा ल्याउने र सहभागिताका अवरोधहरू हटाउने।

प्राथमिकता ४

जवाफदेहिता

नतिजाका लागि जवाफदेही को हो?

शिखर सम्मेलनबाट

एक सहभागीले भनेभैं, मानिसहरूले आफूले बोलेकाले के परिवर्तन भयो भनेर नदेखेसम्म सुन्ने काम पूरा हुँदैन।

प्रस्तावित कार्य

मार्गचित्रको हरेक प्रतिबद्धतामा जवाफदेहिताको व्यवस्था लागू गर्ने।

प्राथमिकता ५

आख्यान

कुन कथाले यी सबैलाई सम्भव बनाउँछ?

शिखर सम्मेलनबाट

शिखर सम्मेलन राम्रा कथाहरूको आह्वानभन्दा अगाडि बढ्यो। यसले सूचना वातावरणका संरचनात्मक विशेषताहरू पहिचान गर्‍यो, जसमा आक्रोश बढाउनेतर्फ उन्मुख एल्गोरिदमहरू, व्यावसायिक प्रोत्साहन र समुदायहरूलाई एकअर्काविरुद्ध खडा गर्न सक्ने प्लेटफर्म डिजाइन समावेश छन्, र यसले डिजिटल हेरचाहको कर्तव्यलाई एउटा सम्भावित संरचनात्मक प्रतिक्रियाका रूपमा अगाडि ल्यायो।

प्रस्तावित कार्य

नैतिक कथाकथन ढाँचा र सूचना वातावरणप्रति संरचनात्मक प्रतिक्रिया विकास र प्रवर्द्धन गर्ने।

यो मार्गचित्र कहाँबाट सुरु हुन्छ

सामाजिक सामञ्जस्यका लागि कुनै पनि अस्ट्रेलियाली ढाँचा आदिवासी (Aboriginal) र टोरेस स्ट्रेट टापुवासी जनहरूलाई यस महादेशका प्रथम जनका रूपमा मान्यता दिने, र उपनिवेशीकरण, बेदखली र निरन्तर सार्वभौमसत्ताको इमानदार विवरणबाट सुरु हुनुपर्छ। यो प्रस्ताव यहाँ परीक्षणका लागि राखिएको छ।

हरेक प्रतिबद्धतासँग

एक नामित जवाफदेही नेता

सम्बन्धित विषयको आफ्नै भोगाइ भएको एक साभेदार

आवश्यक स्रोतहरू

सुरुको अवस्थाको मापन

छ महिनापछिको मापन

प्रगति प्रतिवेदन गर्ने पारदर्शी विधि।

→ यो मार्गचित्र कहाँबाट सुरु हुन्छ

शिखर सम्मेलनपछि, आयोजक साभेदारहरूले प्रथम राष्ट्रहरू (First Nations) को सार्वभौमसत्ता र सत्य-कथन यस मार्गचित्रको वैचारिक जगमा रहनुपर्छ, परामर्शमार्फत थपिने आवाजहरूमध्ये होइन भनेर प्रस्ताव गरेका छन्। शिखर सम्मेलन आफैले प्रथम राष्ट्रहरूको ज्ञान र नेतृत्वले त्यस दिन पाएको भन्दा धेरै बढी ध्यान आवश्यक थियो भनेर अभिलेख गरेको छ। यो प्रस्ताव यहाँ परीक्षणका लागि राखिएको छ।

मार्गचित्रलाई अन्तिम रूप दिनुअघि यो प्रस्तावलाई प्रथम राष्ट्रहरूका नेताहरू र संस्थाहरूसँग सम्मानजनक संवादमार्फत थप विकास गरिनेछ। अर्थपूर्ण शासन साभेदारी स्थापना गर्न समय, विश्वास र वास्तविक सहकार्य चाहिन्छ, र यसलाई छोटो परामर्श प्रक्रियामार्फत हासिल गर्न सकिँदैन। मार्गचित्रले यस साभेदारीको विकासलाई प्रारम्भिक कार्यान्वयन प्राथमिकताका रूपमा पहिचान गर्नेछ।

स्रोत: शिखर सम्मेलनपछि आयोजक साभेदारहरूले विकास गरेको प्रस्ताव।

परीक्षणका लागि प्रस्ताव

सामाजिक सामञ्जस्यका लागि कुनै पनि अस्ट्रेलियाली ढाँचा आदिवासी (Aboriginal) र टोरेस स्ट्रेट टापुवासी जनहरूलाई यस महादेशका प्रथम जनका रूपमा मान्यता दिने, र उपनिवेशीकरण, बेदखली र निरन्तर सार्वभौमसत्ताको इमानदार विवरणबाट सुरु हुनुपर्छ। अपनत्वलाई ऐतिहासिक विस्मृतिमाथि निर्माण गर्न सकिँदैन। सत्य-कथन, आत्मनिर्णय र प्रथम राष्ट्रहरूका जनहरू तथा पछि यहाँ आफ्नो जीवन बसाएका सबैबीचको सम्मानजनक सम्बन्ध साभेदारीय भविष्यका जग हुन्।

प्राथमिकता १

→ अधिकार र जिम्मेवारी

प्रणालीले के सुनिश्चित गर्नुपर्छ?

सामाजिक सामञ्जस्य सद्भावना, आकांक्षा वा मूल्यमान्यताका सामान्य कथनहरूमा मात्र अडिन सक्दैन। छलफलहरूभर, सहभागीहरूले अधिकार, दायित्व र संस्थागत जवाफदेहिताको महत्वमा लगातार जोड दिए। यसमा बलियो कानुनी र अधिकारमा आधारित संरक्षणको माग, र रोजगारदाताहरूले हानि भइसकेपछि मात्र कार्य गर्ने होइन, जातिवाद रोक्ने सकारात्मक कर्तव्य बोक्नुपर्ने माग समावेश थियो। प्रारम्भिक प्रस्ताव यो हो कि हरेक प्रतिबद्धताका लागि कर्तव्यधारीको नाम तोकिनुपर्छ, हानि भोग्ने मानिसहरूमाथि नै दायित्व रहनु हुँदैन।

शिखर सम्मेलनले कानूनले मात्र सामञ्जस्य सिर्जना गर्छ भनेर सुझाव दिएन। एउटा योगदानले मुख्यतया कानूनमार्फत समाधान खोज्ने सोचलाई स्पष्ट रूपमा चुनौती दियो। दिशा भनेको सम्बन्धहरूको सट्टा कानून होइन, बरु ती अधिकारहरूलाई व्यवहारमा अनुभव गर्न सम्भव बनाउने सामाजिक र संस्थागत अवस्थाहरूसहितको अधिकारको बलियो जग हो।

प्रस्तावित कार्य - परीक्षणका लागि

सामाजिक सामञ्जस्यका लागि अधिकार र संस्थागत जिम्मेवारीको ढाँचा स्थापना गर्ने।

हरेक दायित्वका लागि कर्तव्यधारीको नाम तोक्ने, र रोजगारदाता र अन्य संस्थाहरूमा जातीय भेदभाव रोक्ने सकारात्मक कर्तव्यको औचित्य जाँच्ने। कुनै पनि व्यापक अधिकार लिखतको स्वरूप अझै खुला छ। कानूनमार्फत गरिने कुनै पनि समाधान शिखर सम्मेलनले पहिचान गरेका सम्बन्धमा आधारित र स्थानमा आधारित तरिकाहरूसँगै विकास गरिनुपर्छ, तिनको विकल्पका रूपमा होइन।

स्रोत: शिखर सम्मेलनको निष्कर्ष (शिखर सम्मेलन प्रतिवेदन, खण्ड ३.१ र ६.१)। शिखर सम्मेलनले कुनै न कुनै रूपको कानुनी वा अधिकारमा आधारित लिखतको माग गर्‍यो तर त्यसको स्वरूप तय गरेन।

परामर्शका लागि

- के यसले छलफललाई प्रतिबिम्बित गर्छ? अधिकार लिखतको स्वरूप कस्तो हुनुपर्छ, र सकारात्मक कर्तव्यहरू कहाँ लागू हुनुपर्छ?

प्राथमिकता २

→ मानिसहरूसम्म पुग्ने

हामी कोसम्म पुग्न सकिरहेका छौं?

सामाजिक सामाज्यस्यका पहलहरू प्रायः पहिले नै संलग्न हुन इच्छुक र सक्षम व्यक्तिहरूसम्म पुग्छन्। चार सत्रहरूमा स्वतन्त्र रूपमा उठेको अभि चुनौतीपूर्ण प्रश्न हो: विद्यमान संस्था र कार्यक्रमहरू पुग्न नसकेका मानिसहरूसँग कसरी जोडिने: टाढासकेका मानिसहरू, जसका लागि अहिलेका तरिकाहरूले काम गरेनन्, र जोसम्म कहिल्यै अर्थपूर्ण रूपमा पुगिएन। शिखर सम्मेलनले यी अनुभवहरूलाई छुट्टाछुट्टै बुझ्नुको महत्वलाई जोड दियो, तिनले सहभागिताका फरक-फरक अवरोधहरू भल्काउँछन् र फरक-फरक प्रतिक्रिया माग्छन् भनेर स्वीकार गर्दै। महत्वपूर्ण कुरा, सहभागिताको अभावलाई संलग्न हुने इच्छाको अभाव ठान्नु हुँदैन।

मानिसहरूसम्म पुग्ने काम स्थानीय ठाउँ, सेवा र संस्थाहरूमार्फत नै हुन्छ। स्थानीय सरकार, टोलछिमेकका संस्थाहरू, पुस्तकालयहरू, विद्यालयहरू, कार्यस्थलहरू, स्थानीय सञ्चारमाध्यम, तेस्रा स्थानहरू (घर र कामबाहिर मानिसहरू भेला हुने ठाउँहरू) र साना अनुदानजस्ता स्थानमा आधारित संयन्त्रहरू ती ठाउँ हुन् जहाँ मानिसहरू संस्थाहरूसँग र एकअर्कासँग भेट्छन्। अस्ट्रेलियामा आफ्नो जीवन बसाउँदै गरेका मानिसहरूका लागि, नवागन्तुकहरूलाई बसोबास गर्न र समुदायसँग जोडिन सहयोग गर्ने पूर्वाधारले समुदाय, सेवा र संस्थाहरूसम्मको पुल प्रदान गर्छ। मानिसहरूसम्म पुग्ने गरी काम गर्नुको अर्थ संस्थाहरूले कहाँ, कसरी र कसमार्फत मानिसहरूसँग जोडिन्छन् भन्ने कुरा बदल्नु हो।

प्रस्तावित कार्य - परीक्षणका लागि

मानिसहरूसम्म पुग्ने स्थानीय पूर्वाधारमा लगानी गर्ने।

स्थानीय सरकार, टोलछिमेकका संस्थाहरू, पुस्तकालयहरू, विद्यालयहरू, कार्यस्थलहरू र तेस्रा स्थानहरूलाई बलियो बनाउने, साथै संस्थाहरूले कहाँ, कसरी र कसमार्फत मानिसहरूसँग जोडिन्छन् भन्ने कुरा जाँच र बलियो बनाउन अनिवार्य गर्ने, विद्यमान सञ्जालहरूमार्फत नपुगिएका मानिसहरूमा विशेष ध्यान दिँदै।

स्रोत: शिखर सम्मेलनको निष्कर्ष (शिखर सम्मेलन प्रतिवेदन, खण्ड ३.२ र ६.२)।

परामर्शका लागि

- तपाईंको समुदाय वा क्षेत्रमा को छुटिरहेका छन्, र उनीहरूसम्म पुग्न के गर्नुपर्छ?
- मार्गचित्रले लगानीका लागि कुन स्थानीय पूर्वाधारलाई प्राथमिकता दिनुपर्छ?

प्राथमिकता ३

→ सहभागिता

मानिसहरूले कसरी योगदान गर्छन्?

विदेशमा हासिल गरेका सीप र योग्यताहरूको मान्यता शिखर सम्मेलनको सबैभन्दा बलियो प्रमाण भएको प्रस्ताव थियो, जुन पाँच सत्रहरूमा उठ्यो र कुनै अभिलिखित विरोध भएन। जब क्षमतालाई अवसरमा रूपान्तरण गर्न सकिँदैन, परिणामहरूले आर्थिक सुरक्षा, स्वतन्त्रता, आत्मविश्वास र अस्ट्रेलियाली जीवनमा पूर्ण रूपमा सहभागी हुने क्षमतामा असर पार्छन्। शिखर सम्मेलनले सेवाहरूभन्दा मार्गहरूतर्फ संकेत गर्‍यो: मानिसहरूको प्रगति, आफ्ना निर्णय आफैं गर्ने क्षमता र योगदान गर्ने क्षमतालाई केन्द्रमा राखेर बनाइएका प्रणालीहरू, रोजगारी र उद्यमशीलतामार्फत समेत।

सहभागिता आर्थिक सहभागिताभन्दा व्यापक छ। यसमा सामुदायिक र नागरिक नेतृत्व, र मानिसहरूको जीवनलाई असर पार्ने संस्था र निर्णयहरूलाई आकार दिने वास्तविक अवसरहरू समावेश छन्। शिखर सम्मेलनले छलफलहरूमा एउटा महत्वपूर्ण कमी पनि स्वीकार गर्‍यो: सामाजिक सामञ्जस्यलाई आकार दिने भौतिक अवस्थाहरू, जस्तै आवास, ज्याला, असुरक्षित काम र जीवनयापन खर्चको दबाबले तुलनात्मक रूपमा सीमित ध्यान पाए। मार्गचित्र विकास हुँदै जाँदा यी विषयहरूमा अभि सोचविचार गरेर ध्यान दिनुपर्नेछ।

प्रस्तावित कार्य - परीक्षणका लागि

सीपहरूलाई उपयोगमा ल्याउने र सहभागिताका अवरोधहरू हटाउने।

विदेशमा हासिल गरेका सीप र योग्यताहरूको मान्यताबाट सुरु गर्ने, रोजगारीका साथै नागरिक र सामुदायिक नेतृत्वतर्फका मार्गहरू निर्माण गर्ने, र सहभागितालाई सीमित गर्ने भौतिक अवस्थाहरू जाँच्ने।

स्रोत: शिखर सम्मेलनको निष्कर्ष (शिखर सम्मेलन प्रतिवेदन, खण्ड ३.३ र ६.३)।

परामर्शका लागि

- मानिसहरूसँग भएको क्षमतालाई सबैभन्दा छिटो सहभागितामा बदल्न के गर्नुपर्छ?
- भौतिक र आर्थिक अवस्थाहरूलाई यस ढाँचामा कसरी ल्याउनुपर्छ?

प्राथमिकता ४

→ जवाफदेहिता

नतिजाका लागि जवाफदेही को हो?

पाँच सत्रहरूमा, सहभागीहरूले परामर्श प्रायः अर्थपूर्ण काममा परिणत हुन सक्दैन भनेर चिन्ता व्यक्त गरे। मानिसहरूले आफ्नो समय, अनुभव र विशेषज्ञता दिन्छन्, तर आफ्ना योगदानहरूले निर्णयहरूलाई कसरी प्रभाव पारे वा परिवर्तन ल्याए भनेर विरलै देख्छन्। शिखर सम्मेलनले अर्थपूर्ण परामर्शभन्दा अगाडि बढेर वास्तविक जवाफदेहितातर्फ जानुपर्ने आवश्यकतालाई जोड दियो: सुनिएको कुरामा कार्य गर्ने जिम्मेवारी कसले लिन्छ, र योगदान गर्नेहरूले नतिजा कसरी देख्न सक्छन्? एक सहभागीले भनेर, मानिसहरूले आफूले बोलेकाले के परिवर्तन भयो भनेर नदेखेसम्म सुन्ने काम पूरा हुँदैन।

समापन सत्रले यस सिद्धान्तलाई सबैभन्दा ठोस रूप दियो। सहभागीहरूले मार्गचित्रको हरेक प्रतिबद्धतासँग जवाफदेहिताको व्यवस्था हुनुपर्छ भनेर प्रस्ताव गरे:

- एक नामित जवाफदेही नेता
- सम्बन्धित विषयको आफ्नै भोगाइ भएको एक साभेदार
- आवश्यक स्रोतहरू
- सुरुको अवस्थाको मापन
- छ महिनापछिको मापन
- प्रगति प्रतिवेदन गर्ने पारदर्शी विधि।

प्रस्ताव यो हो कि यो व्यवस्था अन्तिम मार्गचित्रमा गरिएको हरेक प्रतिबद्धतामा लागू होस्। स्पष्ट रूपमा जवाफदेही व्यक्ति वा संस्था, आवश्यक स्रोत र प्रगति मापन गर्ने तरिकाबिनाको प्रतिबद्धता चाहना मात्र हो, मार्गचित्र होइन।

प्रस्तावित कार्य - परीक्षणका लागि

मार्गचित्रको हरेक प्रतिबद्धतामा जवाफदेहिताको व्यवस्था लागू गर्ने।

हरेक प्रतिबद्धतासँग एक नामित जवाफदेही नेता, सम्बन्धित विषयको आफ्नै भोगाइ भएको एक साभेदार, आवश्यक स्रोतहरू, सुरुको अवस्थाको मापन, प्रगतिको मापन र पारदर्शी प्रतिवेदन विधि हुन्छ, र सहभागीहरूलाई उनीहरूको योगदानले के परिवर्तन भयो भनेर बताइन्छ।

स्रोत: समापन सत्रबाट शिखर सम्मेलनको निष्कर्ष (शिखर सम्मेलन प्रतिवेदन, खण्ड ३.४ र ६.४)। जातीय भेदभाव रोक्ने सकारात्मक कर्तव्य अधिकार र जिम्मेवारीअन्तर्गत छ, जहाँ शिखर सम्मेलनले यसलाई राखेको थियो।

परामर्शका लागि

- के यो जवाफदेहिताको सही मोडेल हो, र यसलाई आकांक्षा मात्र नभई पालना गराउन सकिने बाध्यकारी व्यवस्था के कुराले बनाउँछ?

प्राथमिकता ५

→ आख्यान

कुन कथाले यी सबैलाई सम्भव बनाउँछ?

अस्ट्रेलियालाई सत्य-कथन, बहुसांस्कृतिकता, साभा अपनत्व र वैध असहमतिलाई समेट्न सक्ने राष्ट्रिय कथा चाहिन्छ। हामीले विविधताबारे बोल्ने तरिकाले सार्वजनिक बुझाइ, नीति र अपनत्वलाई आकार दिन्छ, र राजनीतिक तथा संस्थागत नेतृत्वले सार्वजनिक विमर्शले केलाई वैध ठहर्‍याउँछ भन्ने सीमा तय गर्न मद्दत गर्छ।

शिखर सम्मेलन राम्रा कथाहरूको आह्वानभन्दा अगाडि बढ्यो। यसले सूचना वातावरणका संरचनात्मक विशेषताहरू पहिचान गर्‍यो, जसमा आक्रोश बढाउनेतर्फ उन्मुख एल्गोरिदमहरू, व्यावसायिक प्रोत्साहन र समुदायहरूलाई एकअर्काविरुद्ध खडा गर्न सक्ने प्लेटफर्म डिजाइन समावेश छन्, र यसले डिजिटल हेरचाहको कर्तव्यलाई एउटा सम्भावित संरचनात्मक प्रतिक्रियाका रूपमा अगाडि ल्यायो। यसले तुरुन्तै व्यवहारमा ल्याउन सकिने एउटा प्रस्ताव पनि दियो: सूचित र निरन्तर सहमति, सांस्कृतिक सुरक्षा, सह-लेखन, उचित मान्यता र समीक्षा वा फिर्ता लिने अधिकारमा आधारित नैतिक कथाकथन प्रोटोकल, जुन संस्थाहरूले कानुन वा कोषको प्रतीक्षा नगरी लागू गर्न सुरु गर्न सक्छन्।

प्रस्तावित कार्य - परीक्षणका लागि

नैतिक कथाकथन ढाँचा र सूचना वातावरणप्रति संरचनात्मक प्रतिक्रिया विकास र प्रवर्द्धन गर्ने।

ढाँचालाई सूचित र निरन्तर सहमति, सांस्कृतिक सुरक्षा, सह-लेखन, उचित मान्यता र समीक्षा वा फिर्ता लिने अधिकारको जगमा निर्माण गर्ने। यसका साथै, प्लेटफर्म प्रोत्साहन, एल्गोरिदमबाट हुने प्रसार र सञ्चारमाध्यमको जिम्मेवारीलाई समेट्ने संरचनात्मक प्रतिक्रिया, र अपनत्व तथा योगदानको परीक्षण गरिएको सार्वजनिक आख्यान विकास गर्ने।

स्रोत: शिखर सम्मेलनको निष्कर्ष (शिखर सम्मेलन प्रतिवेदन, खण्ड ३.५ र ६.५)।

परामर्शका लागि

- के मार्गचित्रले सूचना वातावरणप्रति संरचनात्मक प्रतिक्रियाहरू अपनाउनुपर्छ, र कुन-कुन?
- के तपाईंको संस्थाले यी सिद्धान्तहरूमा आधारित नैतिक कथाकथन प्रोटोकललाई समर्थन गर्छ वा अपनाउँछ?
- मार्गचित्रले वैध असहमति र कठिन संवादहरूका लागि ठाउँ राख्दै सुरक्षा र मर्यादाको रक्षा कसरी गर्नुपर्छ?

→ सँगै राख्नुपर्ने दुई प्रस्ताव

शिखर सम्मेलनभर, दुई महत्वपूर्ण र एकआपसमा नजिकबाट जोडिएका सिद्धान्तहरू देखा परे, जसले सावधानीपूर्वक सम्हाल्नुपर्ने तनावलाई उजागर गर्छन्। सामाजिक सामञ्जस्य सबै अस्ट्रेलियालीहरूको हो: यो सम्पूर्ण समाजको जिम्मेवारी हो र यसलाई आप्रवासी र बहुसांस्कृतिक समुदायहरूले सिर्जना गर्नुपर्ने कुराका रूपमा राखिनु हुँदैन। साथै, बहुसांस्कृतिकता राष्ट्रिय पहिचानको एउटा प्रमुख शक्ति हो जसलाई अस्ट्रेलियाका प्रणाली, संस्था र सार्वजनिक जीवनमा अभिगृहीतसँग समाहित गरिनुपर्छ। अगाडिको काम दुवैलाई सँगै राख्नु हो: अस्ट्रेलियाको बहुसांस्कृतिक चरित्रलाई मान्यता दिने र बलियो बनाउने, साथै सामञ्जस्यको जिम्मेवारी बहुसांस्कृतिक समुदायहरूमा मात्र राख्न सकिँदैन भनेर स्पष्ट पार्ने।

→ यस परामर्शको विस्तार

शिखर सम्मेलनले छलफलका लागि महत्वपूर्ण आधार प्रदान गर्‍यो, साथै एकै दिनले अस्ट्रेलियामा सामाजिक सामञ्जस्यलाई आकार दिने दृष्टिकोण र अनुभवहरूको पूर्ण दायरालाई समेट्न सक्दैन भनेर स्वीकार गर्‍यो। धेरै क्षेत्रहरूले सीमित ध्यान पाए वा पर्याप्त प्रतिनिधित्व पाएनन्, जसमा प्रथम राष्ट्रहरूको ज्ञान र नेतृत्व, अपाङ्गता भएका व्यक्तिहरू, युवाहरू, क्षेत्रीय र ग्रामीण समुदायहरू, साना धार्मिक समुदायहरू, भौतिक र आर्थिक अवस्थाहरू, र प्रमाण तथा मापनका तरिकाहरू समावेश छन्।

परामर्श प्रक्रियाले यी कमीहरूलाई लक्षित लिखित योगदानहरू र जसका दृष्टिकोणहरूको प्रतिनिधित्व कम थियो ती व्यक्ति र संस्थाहरूसँगको संवादमार्फत सम्बोधन गर्न खोज्छ, जसमा प्रथम राष्ट्रहरूका नेताहरू र संस्थाहरूसँगको विशेष संवाद समावेश छ। अन्तिम मार्गचित्रले अनुभव, प्राथमिकता र विशेषज्ञताको व्यापक दायरालाई प्रतिबिम्बित गरेको, र त्यस दिन पर्याप्त रूपमा नसुनिएका आवाजहरूबाट बलियो बनोस् भन्ने सुनिश्चित गर्न हामी यी समूहहरूका योगदानहरूलाई विशेष रूपमा प्रोत्साहन गर्छौं।

→ हामी तपाईसँग के सोधिरहेका छौं

- के हरेक प्रस्तावित कार्यले समस्यालाई प्रतिबिम्बित गर्छ? के छुटेको छ वा के बढाइचढाइ गरिएको छ?
- तपाईको संस्थाले काम गर्ने मानिसहरूका लागि कुन कार्यहरू सबैभन्दा महत्वपूर्ण छन्?
- मार्गचित्रलाई अन्तिम रूप दिनुअघि के परिवर्तन हुनुपर्छ?
- अर्को चरणले कसका दृष्टिकोणहरू सुन्न आवश्यक छ?
- वैकल्पिक: के तपाईको संस्था पाँच कार्यक्षेत्रहरूमध्ये कुनै एकमा योगदान गर्न चाहन्छ, र कुन?

कसरी सहभागी हुने

१६ अक्टोबर २०२६	परामर्श FECCA सम्मेलनमा प्रत्यक्ष सत्रबाट सुरु हुन्छ। पाँच धाराहरू सभाकक्षसामु राखिन्छन्।
१८ अक्टोबर २०२६	सर्वेक्षण शिखर सम्मेलनका सहभागीहरू र आयोजक साभेदारहरूका सञ्जालहरूमा पठाइन्छ।
६ नोभेम्बर २०२६	परामर्श बन्द हुन्छ। हरेक ठोस बुँदा अभिलेख गरिन्छ र अभिलिखित नतिजा दिइन्छ।
परामर्शपछि	‘हामीले के सुन्यौं, के परिवर्तन भयो’ प्रतिवेदन हरेक प्रतिक्रिया दिनेलाई पठाइन्छ। अन्तिम मार्गचित्र यहूदीविरोध र सामाजिक सामञ्जस्यसम्बन्धी शाही आयोग र सरकारलाई प्रदान गरिन्छ।
छ महिनापछि	जवाफदेहिता संरचनाअनुसार प्रतिबद्धताहरूको प्रतिवेदन गरिन्छ।

यो परामर्श कसरी चल्छ

परामर्श १६ अक्टोबर २०२६ मा FECCA सम्मेलनमा प्रत्यक्ष सत्रबाट सुरु हुन्छ, जहाँ पाँच प्राथमिकता र प्रस्तावित कार्यहरू पाँच कार्यक्षेत्रका रूपमा सभाकक्षसामु राखिन्छन् र छलफल तथा परामर्श सर्वेक्षणमार्फत परीक्षण गरिन्छन्। सभाकक्षमा दिइएका जवाफहरू परामर्शमा औपचारिक रूपमा पेस गरिएका प्रतिक्रिया मानिन्छन्। त्यसपछि सर्वेक्षण १८ अक्टोबर २०२६ मा शिखर सम्मेलनका सहभागीहरू र आयोजक साभेदारहरूका सञ्जालहरूमा पठाइन्छ र ६ नोभेम्बर २०२६ मा बन्द हुन्छ। प्रतिक्रियाहरू thinksocialcohesion.com.au मा रहेको परामर्श सर्वेक्षणमार्फत दिन सकिन्छ, जसले माथिका प्रश्नहरू सोध्छ। तीन आयोजक साभेदारहरू र शिखर सम्मेलनको अवधारणा र कार्यविधिका रचनाकार (Summit Architect) को कार्य समूहले हरेक प्रतिक्रियाको समीक्षा गर्नेछ। हरेक ठोस बुँदालाई प्रतिक्रिया दर्ता पुस्तिकामा अभिलेख गरिनेछ र त्यसलाई एउटा अभिलिखित नतिजा दिइनेछ: स्वीकृत, संशोधित, वा अस्वीकृत, कारणसहित।

आफ्नो इमेल ठेगाना उपलब्ध गराउने हरेक प्रतिक्रिया दिनेले ‘हामीले के सुन्यौं, के परिवर्तन भयो’ प्रतिवेदन प्राप्त गर्नेछन्, जसले परामर्शबाट प्राप्त योगदानले अन्तिम मार्गचित्रलाई कसरी आकार दियो भनेर देखाउँछ, र अन्तिम मार्गचित्र यहूदीविरोध र सामाजिक सामञ्जस्यसम्बन्धी शाही आयोग (Royal Commission on Antisemitism and Social Cohesion) र सरकारलाई प्रदान गरिनेछ। शिखर सम्मेलनले मूल रूपमा छ-महिने जवाफदेहिता समीक्षाको प्रस्ताव गरेको थियो, जुन २८ जनवरी २०२७ का लागि तय गरिएको थियो। तर, मार्गचित्रलाई अपेक्षाभन्दा ढिलो अन्तिम रूप दिइँदै गरेकाले, त्यस समयको समीक्षाले प्रतिबद्धताहरू कार्यान्वयन गर्न र प्रगतिको अर्थपूर्ण मूल्यांकन गर्न पर्याप्त समय दिने थिएन। त्यसैले समीक्षा अन्तिम मार्गचित्रको प्रकाशनको छ महिनापछि हुनेछ, जसमा मार्गचित्रको जवाफदेहिता ढाँचामार्फत प्रतिबद्धताहरूमाथिको प्रगति मूल्यांकन गरिनेछ र सार्वजनिक रूपमा प्रतिवेदन गरिनेछ। यसले गरिएका प्रतिबद्धताहरू अर्थपूर्ण कार्य र ठोस नतिजाहरूमा रूपान्तरण भइरहेका छन् कि छैनन् भन्ने महत्वपूर्ण मापन प्रदान गर्नेछ।